

Audycja Nr 174, tem: „Otwarcie Siódmej Pieczęci”, 23 kwiecień 2016.

W audycji „Wczoraj dziś i na wieki”, witają się ze słuchaczami Ireneusz Kolacz, Tadeusz Żurek i Przemysław Merski. Tematem naszych rozważań jest otwarcie siódmej pieczęci, według zapisu Księgi Objawienia 8: 1: „*A gdy otworzył siódmą pieczęć*”. Jak pamiętamy Pan Jezus, którego symbolizował Baranek, był upoważniony do otwarcia wszystkich pieczęci, a otwieranie tych pieczęci jest procesem trwającym przez cały wiek Ewangelii począwszy od wniebowstąpienia Pana Jezusa. Każda pieczęć jest Prawdą na czasie. I tak przez cały wiek Ewangelii, który został podzielony na siedem okresów rozwoju Kościoła Bożego, naśladowcy Pana Jezusa mieli przywilej dowiadywać się o tajemnicach, które kryły owe pieczęcie a były to Prawdy stosowne do danego czasu.

W pierwszym okresie Pierwotnego Kościoła „*Prawdą na czasie*”, było otwarcie drogi wysokiego powołania, (do nieba) najpierw dla Żydów. Po wyborze dwunastu Apostołów, Pan Jezus, gdy wysyłał ich z misją głoszenia Ewangelii, dał im między innymi taką instrukcję: „*Tych dwunastu posłał Jezus, rozkazując im i mówiąc: Na drogę pogan nie zachodźcie, i do miast Samarytan nie wchodźcie; ale raczej idźcie do owiec, które zginęły z domu Izraelskiego.*” Ew. Mat. 10: 5-6. Dlatego że Żydzi, jako naród nie akceptowali Pana Jezusa, jako swego Mesjasza, do tego przywileju by być uczestnikami powołania niebieskiego (do nieba) zostali dopuszczeni Poganie. Pierwszym poganinem, na którego Pan Bóg zwrócił uwagę był rzymski oficer Korneliusz. Do spełnienia tej misji Pan Bóg użył Apostoła Piotra, który po powrocie do Jerozolimy żydowskim Braciom zdał takie sprawozdanie „*A gdym ja począł mówić, przypadł Duch Święty na nie, jako i na nas na początku.... Ponieważ im tedy Bóg dał równy dar, i jako i nam, wierzącym w Pana Jezusa Chrystusa, i któżem ja był, abym mógł zabronić Boga?*” *A to usłyszawszy, uspokoili się i chwalili Boga mówiąc: Toć tedy i poganom dał Bóg pokutę ku żywotowi.* Dzieje Ap. 11:17-18.

Gdy ponownie w Jerozolimie po powrocie z pierwszej misji Ap Pawła i jego towarzysza podróży Barnaby stała się sprawa braci z pogan – Ap. Jakub przypomniał zebranych żydom o historii Korneliusza, jak czytamy: „*...odpowiedział Jakub, mówiąc Mężowie bracia! Słuchajcie mię. Szymon powiedział, jako Bóg najpierwej (po raz pierwszy), wejrzał na pogan, aby z nich wziął lud imieniowi swemu.*” Po wysłuchaniu Apostoła Jakuba, bracia żydowscy przekonali się, że chrześcijan pochodzenia pogańskiego nie obowiązuje obrzeska na ciele a z pokarmów żeby nie spożywali krwi. Dzieje Ap. 15:14 Te opisane wydarzenia wskazują, że według Boskiego zamierzenia, Nowo testamentalne chrześcijaństwo nie miało się nigdy stać religią światową, jak judaizm. Chrześcijaństwo przeznaczone było dla niewielkiej grupy. W czwartym stuleciu kościół skierował się na błędną drogę: poszedł na kompromis w sprawie doktryn, utworzył dogmat „*trójcy*”, by zjednoczyć się z władzą świecką i ustanowił fałszywe królestwo Boże na ziemi. Pan Jezus określił to w jednej z siedmiu przypowieści o królestwie w Ew. Mateusza 13: 31-32 „*Insze podobieństwo przełożył im mówiąc; Podobne jest królestwo niebieskie ziarnu gorczycznemu, które wziąwszy człowiek wsiał na roli swojej. Które najmniejsze jest ze wszystkich nasion; ale kiedy urośnie, największe jest ze wszystkich jarzyn, i staje się drzewem, tak, iż ptaki niebieskie przylatując, gniazda sobie czynią na gałązkach jego.*” Kościół odniósł sukces, a historia jego niesławnego panowania spisana została krwią. Wielu historyków nazywa ten okres „*ciemnymi wiekami*”.

Natomiast w siódmym okresie prawdziwego Kościoła zostały odsłonięte takie Prawdy na czasie, które nie były zrozumiałe ani głoszone w żadnym z poprzednich okresów. Są nimi: między innymi wtóra obecność Pana Jezusa, o czym na krótko przed swoją śmiercią informował swoich uczniów „*W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby tak nie było, powiedziałbym wam. Idę przecież, aby wam przygotować miejsce. A gdy odejdę i przygotuję wam, przyjdę powtórnie i zabiorę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie ja jestem..*” Jan 14: 3; Jak możemy zauważyć z wypowiedzi Pana Jezusa, że nawet Apostołowie nie mieli zaraz po śmierci zmartwychwstać i znaleźć się w niebie nie wcześniej, aż dopiero podczas powtórnego przyjścia Pana Jezusa. Pod koniec szóstego okresu zwanego Filadelfia, którego reformatorem był Marcin Luter a początkiem siódmego okresu zwanym Laodycea (zapoczątkowanym w 1874 roku) pewne jednostki jak i małe grupki chrześcijan zaczęły intensywnie interesować się chronologią biblijną.

Na podstawie chronologicznych obliczeń z prorocstwa Daniela Rozdziały: 9: 24-27 i 12: 4 amerykański reformator Charles Taze Russell określił czas oraz znaki drugiego przyjścia i obecności naszego Pana Jezusa Chrystusa. Jako wierny i roztropny sługa z Ewangelii św. Mateusza 24: 45-49, pastor Ch. T. Russell został użyty przez Pana Boga za narzędzie pomocne w odpieczętowaniu siódmej pieczęci zawierającej nieodkryte jeszcze skarby Bożej Prawdy. Pan Jezus powrócił, aby dokonać trzech rzeczy. Po pierwsze: Zakończyć proces wyboru swej Oblubienicy, duchowe nasienie obietnicy danej Abrahamowi. To są ci, którzy stoją na górze Syjon, mając imię Ojca wypisane na swych czołach Ks. Obj. 14: 1. By skompletować tę klasę swej oblubienicy Jezus powraca do jego ostatnich członków, do tych, którzy czekają na Jego powrót, aby ich karmić słowem Prawdy. „*Błogosławieni owi słudzy, których pan, gdy przyjdzie, zastanie czuwających. Zaprawdę powiadam wam, iż się przepasze i posadzi ich przy stole, i przystąpiwszy, będzie im usługiwał*” Łuk. 12:37. Pan Jezus karmi ich doktrynami Bożego planu zbawienia, które były nauczane w pierwotnym Kościele, ale następnie uległy zapomnieniu w czasach średniowiecza. Prawdy te obejmują między innymi nauki takie jak to, że Jezus oddał swoje ziemskie życie na okup za Adama oraz że nadzieja człowieka na przyszłe życie jest oparta na nadziei zmartwychwstania. Prawda żniwa rozlicza chrześcijaństwo, jako uprzywilejowany system religijny ze swej działalności w sposób opisany przez Jezusa w przypowieści o pszenicy i kąkolu w Ew. Mateusza 13:30; 41-42. Przebieg tego rozliczenia możemy śledzić w prasie jak i w telewizji ze sprawozdań nawet w powołanej Komisji Królewskiej.

Po drugie, Jezus powraca, aby przygotować świat na swe ziemskie królestwo. Podstawą tego będzie związanie przez Niego Szatana na tysiąc lat, tak, aby nie zwodził narodów w czasie królestwa Chrystusowego Obj. 20: 1-3. Kruszy narody Psalm 2: 9 i powoduje, że niebiosa (fałszywe systemy religijne) przemijają i cała ziemia razem z przyrodą stabilizuje się. W ten sposób ustanowione może być nowe niebo i nowa ziemia – Chrystusowe Królestwo. 2 Piotra 3: 10-13. Jezus dokonuje tego wszystkiego, aby stworzyć ludzkości odpowiednie warunki do nauki sprawiedliwości. Nowy Testament używa wielu różnych słów greckich w celu opisanie powrotu naszego Pana. Jednym z nich jest „*parousia*” (Strong G3952), które oznacza „*być w pobliżu lub obecność*”. Często, gdy Pismo Święte opisuje „*przyjście*” Pana również używa greckiego słowa „*parousia*” i opisuje zdarzenia, które nastąpiły po Jego powrocie. Podajemy jeden z nich „*A gdy siedział na górze oliwnej, przystąpili do niego uczniowie osobno mówiąc:*

*Powiedz nam, kiedy się to stanie, i co za znak **przyjścia** twego i dokonania świata?”* Mateusz 24: 3, Pytanie uczeni, po jakim znaku rozpoznają, że Pan przyszedł po raz wtóry dowodzi, że przyjdzie, jako istota duchowa niewidzialna dla oczu ludzkich. Niewidzialna obecność naszego Pana, która początkowo będzie ukryta przed światem, została potwierdzona przez naszego Pana w Ewangelii Mateusza 24: 37-39. W opisie tym Pan Jezus porównuje swoje przyjście do „dni Noego”. Tak jak świat w czasach Noego był nieświadomy potopu, który miał zalać ówczesny zły świat, tak też obecny świat nieświadomy obecności naszego Pana aż do chwili, gdy dotknięty zostanie czasem ucisku.

Wypuszczenie liści przez drzewo figowe miało wskazywać na powrót łaski do Izraela i koniec klątwy, jaką zostali obłożeni „*A od drzewa figowego nauczcie się tego podobieństwa; Gdy się już gałąź jego odmładza i liście wypuszcza, poznajecie, iż blisko jest lato.*” Mat. 24: 32 Symbolika drzewa figowego jest używana w Piśmie Świętym, jako obraz narodu żydowskiego. Dziś Izrael znów jest narodem. Proces gromadzenia rozpoczął się w roku 1878 na kongresie narodów w Berlinie, który pozwolił Żydom na zakup ziemi w Palestynie i osiedlanie się tam. Wówczas powstała tam pierwsza żydowska osada o nazwie „*Petach Tiqvah*”. Następnie ruch ten był kontynuowany przez rybaków ruchu syjonistycznego zapoczątkowanego przez Teodora Herzla na pierwszej konferencji syjonistycznej w roku 1896 (Wypełniło się proroctwo Jeremiasza 16:16). Później był on realizowany przez brytyjski protektorat nad Palestyną i deklarację Balfoura, która sprzyjała tworzeniu ojczyzny dla Żydów. Proces ten zakończył się holokaustem, który doprowadził do przyspieszonego powrotu Żydów do Palestyny i zaowocował powstaniem państwa żydowskiego w 1948 roku.

Biblia hebrajska, której niemal wszystkie księgi są napisane językiem hebrajskim, jest dziełem unikalnym, ponieważ zawiera w sobie narzędzia pozwalające dowieść jej autentyczności. Jednym z tych narzędzi są proroctwa. Ponad dwa i pół tysiąca lat temu, Bóg Abrahama oznajmił za pośrednictwem słów proroków spisanych w Hebrajskiej Biblii, (3 Mojż. 26: 42-45), że „*całym swoim sercem*” zasadzi Izrael w ziemi jego przodków. Ponowne narodziny państwa Izrael przeczą prawom historii. Stanowią „*podwójny cud*”. Nigdy wcześniej nie zdarzyło się, by starożytne państwo zostało zniszczone i by zamieszkujący je naród, rozproszony aż na krańce świata, pozostał jednak przez niemal dwa tysiąc lat oddzielnym, odrębnym ludem. Potem zaś ten lud zebrany został ponownie w swej dawnej ojczyźnie i ustanowiony na nowo, jako państwo po prawie dwóch tysiącach lat – to kolejne zaprzeczenie czasu i logiki. Narodziny państwa Izrael w 1948 roku to cud historii niemający sobie równego. Co więcej, hebrajska Biblia zapewnia nas, że nadejdzie wreszcie czas godności i bezpieczeństwa dla wszystkich ludzi. Tak, hebrajska Biblia daje więcej niż wystarczające dowody dla wiary, że jest Bożą drogą przekazywania Jego planu dla ludzkości.

Ponieważ spełniły się wszystkie prorocze elementy z ewangelii Mateusza 24: 30-34, mamy dowód, że nasz Pan powrócił tak, jak obiecał. Prorok Daniel wskazał na dodatkowe znaki obecności naszego Pana, „*Ale ty, Danielu! Zamknij te słowa, i zapieczętuj tę księgę aż do czasu naznaczonego; bo to wiele ich przebieży a rozmnoży się umiejętność*” Daniel 12: 4, Wzrost wiedzy i częste przemieszczanie się stanowi doskonały opis świata technologii, jaki mamy dzisiaj, Większość wynalazków współczesnego życia powstała po roku 1874. Energia elektryczna, telefon, silniki spalinowe, radio, telewizja, filmy, chłodnictwo, samochody,

samoloty, energia jądrowa, podróże kosmiczne, komputery, telefony komórkowe, Internet – wszystko to potwierdza powrót naszego Pana, Wiedza człowieka przyrasta w błyskawicznym tempie, podwajając się, co 1-2 roku. Druga obecność naszego Pana jest jednym z klejnotów prawdy czasu żniwa. Zrozumienie problematyki drugiej obecności naszego Pana umożliwi nam zorientowanie się w wydarzeniach naszych czasów. Dzięki temu będziemy mogli podnosić nasze głowy, gdyż wybawienie nasze jest już blisko. Łukasz 21: 28 Tą zachętą żegnamy naszych słuchaczy i zapraszamy do słuchania naszej następnej audycji w sobotę 28 maja o tej samej porze DOBRANOC.

Charles Taze Russell (ur. 16 lutego 1852 w Allegheny w Pensylwanii w USA, zm. 31 października 1916 w Pampa w Teksasie), w środowisku badackim znany, jako **pastor Russell** – amerykański kaznodzieja i reformator religijny, twórca ruchu Badaczy Pisma Świętego (zwanego też „*ruchem badackim*”). Pierwszy redaktor i wydawca czasopisma „Strażnica Syjońska i Zwiastun Obecności Chrystusa” od roku 1879, prezes Towarzystwa Strażnica od czasu jego rejestracji prawnej w roku 1884 do swojej śmierci.

Beniamin Disraeli urodzony w 1804 r. zm. 1881 r. rodzice byli Włóskimi – Żydami. Ojciec Beniamina Disraelego w 1817 r. ochrzcił swoje dzieci, jako chrześcijan. W Anglii Do roku 1858 Żydzi byli wykluczeni z udziału w parlamencie, więc przeszkodziłoby Disraelemu w karierze politycznej. Znany w Londynie, jako mąż stanu i polityk konserwatywny oraz pisarz w 1874 roku po wygranych wyborach, zostaje premierem Anglii, i otrzymuje tytuł Hrabia

Beaconsfield. Na Kongresie Berlińskim w 1878 roku będący premierem jednego z najbardziej liczących się narodów, zobowiązał się udzielić przyszłemu krajowi Izraelskiemu swej ochrony i gwarancji pokoju.

Deklaracja Balfoura (ang. *The Balfour Declaration*) – list wysłany 2 listopada 1917 r. przez brytyjskiego ministra spraw zagranicznych lorda Arthura Jamesa Balfoura do barona Waltera Rothschilda (przywódcy społeczności żydowskiej w Wielkiej Brytanii) w celu przekazania Syjonistycznej Federacji Wielkiej Brytanii i Irlandii.

List był deklaracją brytyjskiego rządu okazującą pragnienie odtworzenia w Palestynie „żydowskiej siedziby narodowej”, co było odpowiedzią na oczekiwania i starania ruchu syjonistycznego. Deklaracja Balfoura została później włączona do zawartego w 1920 roku z Imperium osmańskim traktatu pokojowego w Sèvres i zaowocowała utworzeniem brytyjskiego Mandatu Palestyny. Oryginalny list jest przechowywany w Bibliotece Brytyjskiej w Londynie.

Burko na którym Lord Arthur Balfour podpisał deklarację Balfoura, w zbiorach Muzeum Diaspory w Tel Awiwie

Kongres berliński na obrazie niemieckiego malarza: potężna postać Otto von Bismarcka góruje nad otoczeniem, po lewej w pozycji siedzącej rosyjski MSZ Aleksander Gorczakow.

Kongres berliński – konferencja zorganizowana przez główne mocarstwa europejskie w Berlinie, w dniach od 13 czerwca do 13 lipca 1878^[1].

Traktat pokojowy izraelsko-egipski (arab. **معاهدة السلام بين مصر وإسرائيل**, Mu'ahadat as-Salam al-Masriyah al-Isra'yliyah; hebr. **הסכם שלום ישראל-מצרים**, Heskem Shalom Yisrael-Mitzraim) został podpisany przez **egipskiego** prezydenta **Anwara Sadat** i **izraelskiego** premiera **Menachema Begina** w **Waszyngtonie** (Stany Zjednoczone) w dniu **26 marca 1979**. Był to wynik **procesu pokojowego** i **Porozumień Camp David**. Zakończył on serię **wojen izraelsko-egipskich**, które rozpoczęły się w **1948** od **I wojny izraelsko-arabskiej**. W wyniku zawarcia **traktatu pokojowego** Izrael wycofał swoje wojska i cywili z **Półwyspu Synaj**, który zajął podczas **wojny sześciodniowej 1967**. Traktat gwarantował prawo swobodnej żeglugi dla izraelskich statków przepływających przez **Kanał Sueski**, **Zatokę Akaba**, **Cieśninę Tirańską** i wody międzynarodowe.

Egipt był pierwszym **arabskim** państwem, które uznało fakt istnienia państwa **żydowskiego** w **Palestynie** i zawarło traktat pokojowy z **Izraelem**. W **1994** podobny pokój zawarła **Jordania**

Jordańsko-izraelski traktat pokojowy został podpisany 26 października 1994 w **Wadi al-Arab**. Był to drugi – po zawartym w 1979 pokoju **izraelsko-egipskiego** – traktat między państwem **Izrael** a krajem arabskim, w którym uznawane było istnienie państwa Izrael. Ustalony został przebieg granicy izraelsko-jordańskiej na **Jordanie**, a obydwa kraje nawiązały stosunki dyplomatyczne.

Podpisanie *Deklaracji waszyngtońskiej*

Rozmowy między królem Jordanii **Husajnem** (z lewej) i premierem Izraela **Icchakiem Rabinem**, obecny jest również amerykański prezydent **Bill Clinton**, 1994

Podpisanie Porozumienia Camp David: Menachem Begin, Jimmy Carter i Anwar Sadat